

Еволюція ЄС: деякі проблеми та перспективи

Історичні корені Євросоюзу сягають Другої світової війни. Після Другої світової війни ряд західноєвропейських країн поставив перед собою питання майбутнього Європи, що, власне, і вважається початком європейської інтеграції. Інтеграція була єдиною відповіддю, яку знайшли європейські політики та дипломати 50-х років XX сторіччя. В період 1945-1950 років кілька мужніх державних діячів, серед яких – Конрад Аденауер, Вінстон Черчилль, Алкід де Гаспер і Роберт Шуман почали переконувати свої народи увійти у нову еру. Головною причиною виникнення Європейського Союзу стала відчутна потреба країн Старого світу в об'єднанні. Але об'єднанні не поодиноких країн, а більшості, спільна діяльність яких могла б дати позитивний результат та черговий поштовх для розвитку їх економіки. В основі діяльності ЄС були 4 угоди: Угода про створення Європейського співтовариства вугілля та сталі (ЄСВС). Підписана 18 квітня 1952р. в Парижі, набрала чинності 23 липня 1952 року, втратила чинність 23 липня 2002року; Угода про створення Європейського Економічного Співтовариства (ЄЕС) – підписана 25 березня 1957 р., набрала чинності з 1 січня 1958р.; Угода про створення Європейської агенції з атомної енергетики (Євроатом) , підписана в Римі разом з ЄЕС. На ці дві угоди часто посилаються як на „Римські угоди”. Коли вживається термін „Римська угода”, мається на увазі лише ЄЕС; Угода про Європейський Союз (ЄС), підписана в Маастрихті 7 лютого 1992р., набрала чинності 1 листопада 1993р. [1] Маастрихтська угода створила нову структуру – Європейський Союз (ЄС). ЄС сьогодні – це прогресивна структура, і вступ до неї шляхом впровадження значної кількості реформ, є значним поштовхом у розвитку економіки та інших сфер діяльності. Хоча, сьогодні в Європі є високо-розвинуті країни, які не відчувають гострої потреби в тому, щоб стати членом Євросоюзу. Такі країни, як Швейцарія та Норвегія, що славляться у світі високим рівнем життя, доходом на душу населення та стабільністю економіки, – не є учасниками цієї організації. І це не стає на заваді для широкої співпраці ЄС з цими країнами, як в економічному, так і в інших планах. Але на сучасному етапі ЄС стикається зі щораз більшою кількістю проблем, пов'язаних із кількістю країн, що мають нестабільну економічну ситуацію. Фактично зараз всі владні структури та провідні держави цієї організації зрозуміли, що Ірландія, Португалія та Греція, які знаходяться в переддефолтному стані, можуть запустити ланцюгову реакцію, яка не лише знищить євро, як одну з найтвердіших та надійних вільноконвертованих валют у світі, запустить хвилю нової кризи, а й потягне у прірву надстабільні держави-кредитори ЄС, такі як Німеччина та ін. Тобто, на одній шальці терезів стоїть репутація та стабільність країн членів із проблемними економіками, а на іншій – імовірність підризу монолітності ЄС як структури об'єднаної Європи. Європейські чиновники вже почали реалізовувати плани, які допоможуть зберегти стабільність євро, репутацію самого ЄС та країнам-членам, які цього потребують, адже союз – це, в першу чергу, взаємодопомога у кризових ситуаціях. Але високопосадовці із Світового Банку та Міжнародного валютного фонду дають негативні прогнози щодо боротьби із кризою, адже для стабілізації економіки країн Європи потрібно 200 млрд.дол., якими ці структури не можуть їх забезпечити. Напевно, ці процеси, які зараз відбуваються з економікою країн-членів ЄС, не є провинною самої організації, а радше зумовлені негативними змінами у світовій економіці. Але це, звичайно, не знімає відповідальності із владних структур кожної з держав членів ЄС за стан економіки у складний для всього світу період. Процес входження у європейське товариство є довгим шляхом, але це шлях, який веде до значного розвитку. Розвитку, який відчує кожен житель цієї країни. Україна прагне вступити в ЄС, і першими кроками до цього є підписання Угоди про асоціацію та введення безвізового режиму.

Список використаних джерел:

1. http://uk.wikipedia.org/wiki/Європейський_Союз
2. <http://www.eurocenter.vn.ua/p9.php>